

Κανόνες Β' Οικουμενικής Συνόδου

Κανόνες Β' Οικουμενικής Συνόδου.

Συνεκλήθη από τον Αυτοκράτορα Θεοδοσίο Α' το Μέγα το έτος 381 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη. Αντικείμενα της Συνόδου ήταν η συμπλήρωση του Συμβόλου της Νίκαιας, η καταδίκη και πάλι του Αρειανισμού, καθώς και του κινήματος του Μακεδόνιου, ο οποίος αμφέβαλε για τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος.

Κανών Α'.

Ώρισαν οι εν Κωνσταντινούπολει συνελθόντες άγιοι Πατέρες, μη αθετῆσθαι την πίστιν των Πατέρων των τριακοσίων δέκα οκτώ, των εν Νικαία της Βιθυνίας συνελθόντων· αλλά μένειν εκείνην κυρίαν, και αναθεματισθήναι πάσαν αίρεσιν και ειδικώς την των Ευνομιανών, είτ' ουν Ευδοξιανών, και την των Ημιαρείων, είτ' ουν Πνευματομάχων, και την των Σαβελλιανών, και την των Μαρκελλιανών, και την των Φωτεινιανών, και την των Απολλιναριστών.

Κανών Β'.

Τούς υπέρ διοίκησιν επισκόπους ταις υπερουρίοις εκκλησίαις μη επιέναι, μηδέ συγχέειν τας εκκλησίας· αλλά κατά τους κανόνας, τον μεν Αλεξανδρείας επίσκοπον, τα εν Αιγύπτω μόνον οικονομείν· τους δε της Ανα-

τολής επισκόπους, την Ανατολήν μόνην διοικείν· φυλαττομένων των εν τοις κανόσι τοις κατά Νίκαιαν πρεσβείων τη Αντιοχέων εκκλησία· και τους της Ασιανής διοικήσεως επισκόπους, τα κατά την Ασιανήν μόνον διοικείν· και τους της Ποντικής, τα της Ποντικής μόνον και τους της Θράκης τα της Θρακικής μόνον οικονομείν. Ακλήτους δε επισκόπους υπέρ διοίκησιν μη επιβαίνειν επί χειροτονία, ή τισιν άλλαις οικονομίαις εκκλησιαστικάς. Φυλαττομένου δε του προγεγραμμένου περί των διοικήσεων κανόνος, εύδηλον ως τα καθ' εκάστην επαρχίαν η της επαρχίας σύνοδος διοικήσει, κατά τα εν Νικαία ωρισμένα. Τάς δε εν τοις βαρβαρικοίς έθνεσι του Θεού εκκλησίας, οικονομείσθαι χρή κατά την κρατήσασαν συνήθειαν των Πατέρων.

Κανών Γ'.

Τον μεν τοι Κωνσταντινουπόλεως επίσκοπον έχειν τα πρεσβεία της τιμής μετά τον της ώμης επίσκοπον, δια το είναι αυτήν νέαν ώμην.

Κανών Δ'.

Περί Μαξίμου του Κυνικού, και της κατ' αυτόν αταξίας της εν Κωνσταντινουπόλει γενομένης ώστε μήτε Μάξιμον επίσκοπον ή γενέσθαι, ή είναι, μήτε τους παρ' αυτού χειροτονηθέντας, εν οιωδήποτε βαθμώ κλήρου· πάντων και των περί αυτόν, και των παρ' αυτού γενομένων ακυρωθέντων.

Κανών Ε'.

Περί του τόμου των δυτικών, και τους εν Αντιοχεία απεδεξάμεθα, τους μίαν ομολογούντας Πατρός και Υιού και Αγίου Πνεύματος Θεότητα.

Κανών ΣΤ'.

Επειδή πολλοί την εκκλησιαστικήν ευταξίαν συγχείν και ανατρέπουν βουλόμενοι, φιλέχθως και συκοφαντικώς αιτίας τινάς κατά των οικονομούντων τας εκκλησίας ορθοδόξων επισκόπων συμπλάσσουν, ουδέν έτερον, ή χραίνειν τας των ιερέων υπολήψεις, και ταραχάς των ειρηνευόντων λαών κατασκευάζειν επιχειρούντες τούτου ένεκεν ήρесе τη αγία συνόδω των εν Κωνσταντινουπόλει συνδραμόντων επισκόπων, μη ανεξέτάστως προσίεσθαι τους κατηγορούς, μηδέ πάσιν επιτρέπειν τας κατηγορίας ποιείσθαι κατά των οικονομούντων τας εκκλησίας, μηδέ μην πάντας αποκλείειν. Αλλ' ει μεν τις οικείαν τινά μέμψιν, τουτέστιν ιδιωτικήν, επα-

γάγοι τω επισκόπω ως πλεονεκτηθείς, ή άλλο τι παρά το δίκαιον παρ' αυτού πεπονθώς, επί των τοιούτων κατηγοριών μη εξετάζεσθαι, μήτε πρόσωπον του κατηγορού, μήτε την θρησκείαν. Χρή γαρ παντί τρόπω, το τε συνειδός του επισκόπου ελεύθερον είναι, και τον αδικείσθαι λέγοντα, οίας αν ή θρησκείας, των δικαίων τυγχάνειν. Ει δε εκκλησιαστικόν είη το επιφερόμενον έγκλημα τω επισκόπω, τότε δοκιμάζεσθαι χρή των κατηγορούντων τα πρόσωπα· ίνα, πρώτον μεν αιρετικούς μη εξή κατηγορίας κατά των ορθοδόξων επισκόπων υπέρ εκκλησιαστικών πραγμάτων ποιείσθαι. Αιρετικούς δε λέγομεν, τους τε πάλαι της εκκλησίας αποκηρυχθέντας, και τους μετά ταύτα υφ' ημών αναθεματισθέντας· προς δε τούτοις, και τους την πίστιν μεν την υγιή προσποιουμένους ομολογείν, αποσχίσαντας δε, και αντισυνάγοντας τοις κανονικοίς ημών επισκόποις. Έπειτα δε, και ει τινες των από της εκκλησίας επί αιτίαις τισί προκατεγνωσμένοι είεν και αποβεβλημένοι, ή ακοινώνητοι, είτε από κλήρου, είτε από λαϊκού τάγματος, μηδέ τούτοις εξείναι κατηγορείν επισκόπου, πριν αν το οικείον έγκλημα πρότερον αποδύσωνται. Ομοίως δε και τους υπό κατηγορίαν προλαβούσαν όντας, μη πρότερον είναι δεκτούς εις επισκόπου κατηγορίαν, ή ετέρων κληρικών, πριν αν αθώους εαυτούς των επαχθέντων αυτοίς αποδείξωσιν εγκλημάτων. Ει μέντοι τινές μήτε αιρετικοί, μήτε ακοινώνητοι είεν, μήτε κατεγνωσμένοι, ή προκατηγορημένοι επί τισι πλημμελήμασι, λέγοιεν δε έχειν τινά εκκλησιαστικήν κατά του επισκόπου κατηγορίαν, τούτους κελεύει η αγία σύνοδος, πρώτον μεν επί των της επαρχίας πάντων επισκόπων ενίστασθαι τας κατηγορίας, και επ' αυτών ελέγχειν τα εγκλήματα του εν αιτίαις τισίν επισκόπου· ει δε συμβαίη αδυνατήσαι τους επαρχιώτας προς διόρθωσιν των επιφερομένων εγκλημάτων τω επισκόπω, τότε αυτούς προσιέναι μείζονι συνόδω, των της διοικήσεως εκείνης επισκόπων υπέρ της αιτίας ταύτης συγκαλουμένων· και μη πρότερον ενίστασθαι την κατηγορίαν, πριν ή εγγράφως αυτούς τον ίσον αυτοίς επιτιμήσασθαι κίνδυνον, είπερ εν τη των πραγμάτων εξετάσει συκοφαντούντες τον κατηγορούμενον επίσκοπον ελεγχθείεν. Ει δε τις καταφρονήσας των κατά τα προδηλωθέντα δεδογμένων, τολμήσειεν ή βασιλικάς ενοχλείν ακοάς, ή κοσμικών αρχόντων δικαστήρια, ή οικουμενικήν σύνοδον τaráσσειν, πάντας ατιμάσας τους της διοικήσεως επισκόπους, τον τοιούτον το παράπαν εις κατηγορίαν μη είναι δεκτόν, ως καθυβρίσαντα τους κανόνας, και την εκκλησιαστικήν λυμηνάμενον ευταξίαν.

Κανών Ζ'.

Τούς προστιθεμένους τη ορθοδοξία, και τη μερίδι των σωζομένων, από αιρετικών, δεχόμεθα κατά την υποτεταγμένην ακολουθίαν, και συνήθειαν. Αρειανούς μεν, και Μακεδονιανούς, και Σαββατιανούς, και Ναυατιανούς, τους λέγοντας εαυτούς Καθαρούς και Αριστερούς, και τους Τεσσαρεσκαιδεκατίτας, είτουν Τετραδίτας, και Απολλιναριστάς, δεχόμεθα διδόντας λιβέλλους, και αναθεματίζοντας πάσαν αίρεσιν, μη φρονούσαν, ως φρονεί η αγία του Θεού καθολική και αποστολική εκκλησία, και σφραγιζομένους, ήτοι χριομένους, πρώτον τω αγίω μύρω το τε μέτωπον, και τους οφθαλμούς και τας ρίνας, και το στόμα, και τα ώτα· και σφραγίζοντες αυτούς, λέγομεν· Σφραγίς δωρεάς Πνεύματος αγίου. Ευνομιανούς μέντοι τους εις μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, και Μοντανιστάς, τους ενταύθα λεγομένους Φρύγας, και Σαβελλιανούς, τους υιοπατορίαν διδάσκοντας, και έτερά τινα και χαλεπά ποιούντας, και τας άλλας πάσας αιρέσεις· (επειδή πολλοί εισιν ενταύθα, μάλιστα οι από των Γαλατών χώρας ορμώμενοι), πάντας τους υπ' αυτών θέλοντας προστίθασθαι τη ορθοδοξία, ως Έλληνας δεχόμεθα· και την πρώτην ημέραν ποιούμεν αυτούς Χριστιανούς, την δε δευτέραν κατηχουμένους· είτα τη τρίτη εξορκίζομεν αυτούς, μετά του εμφυσάν τρίτον εις το πρόσωπον, και εις τα ώτα, και ούτω κατηχούμεν αυτούς, και ποιούμεν χρονίζειν εις την εκκλησίαν, και ακροάσθαι των γραφών, και τότε αυτούς βαπτίζομεν.

Κανών Η'.

Αριστ. Οι καταδύσει μια βαπτιζόμενοι Ευνομιανοί, Σαβελλιανοί, και Φρύγες, ως Έλληνες δεχέσθωσαν. Ούτοι και βαπτίζονται, και χρίονται, ότι ως Έλληνες παραδέχονται· και καιρόν ικανόν προ του βαπτίσματος κατηχούνται, και των θείων γραφών ακροώνται.

Πηγή : www.impantokratoros.gr.